

BINEVESTITORUL

Redacția și Administrația: **Sala „MIȘCAN”**

Chişinău, str. Gh. Lazăr No. 90.

BASABARIA—ROMÂNIA.

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“.

(*Isaia 52,7*).

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți VESTEĂ BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.

(*Mar. 16,15*).

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(*Isaia 62,6*).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecărui care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.“

(*Rom. 1,16*).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

No. 5-6.

CUPRINSUL:

1. Visul poporului meu de L. Averbuch.
2. Întîlnirea cu Kagawa — Trad. de E. G.
3. „A Mea este răzbunarea“ de C. H. M.
4. Deșteptătorul.
5. „Alt cineva“.
6. Extrageri din talmud.
7. Diferite știri.
8. Viața în sala „Mișcan“ din Chişinău.

Viața în sala „Mișcan“ din Chișinău.

Evanghelia învinge orice obstacol. Copiii lui Dumnezeu ai Comunității Unite a Evreilor și Neevreilor simt mâna lui Dumnezeu. El este iubitor și drept. Serviciurile Divine sub ocrotirea lui Dumnezeu se țin regulat și Domnul este slăvit. Evreii ascultă Sf. Evanghelie cu seriozitate.

În prima zi de Rusalii Serviciul Divin s'a ținut în sală „Mișcan“ sub binecuvântarea Domnului. Corul copiilor și corul mixt cu acompaniamentul orchestrei și a harmoniului au executat cântări frumoase spre lauda Mântuitorului.

A doua zi frații și surorile au petrecut-o în grădina Comunității pe lângă cimitirul ei. Copiii, tinerii, frații și surorile și unii prieteni s'au bucurat în fața Domnului și în mijlocul naturii frumoase, hărăzite nouă prin mila Sa. Unirea fraților Evrei și Neevrei poate bucura pe orice suflet, care dorește pacea lui Dumnezeu între oameni. Dușmanul sufletelor noastre este întristat de așa ceva și servii lui nu încetează a ne pune piedici și a ne cleveti.

Noi ne bucurăm și de faptul că fr. și s. Averbuch se bucură de o încredere deosebită din partea creștinșilor din Londra. Domnul îi binecuvîntează din belșug. Clevețitorii, cari au vrut căderea lor, vor rămâne rușinați. Domnul să aibă milă de ei, iar noi, copiii lui Dumnezeu, să fim sinceri și în frica de Dumnezeu să trăim o viața plăcută Lui.

În timp de vară copiii (majoritatea evrei) ai școalei noastre de misiune, din când în când, petrec timpul în grădina Comunității. Iar în grupuri de 10-15 copii pe rând locuiesc acolo 2-3 săptămâni și sunt îngrijiți atât trupește, cât și sufletește. Majoritatea copiilor este săracă și n'au posibilitatea să plece la băi și pentru ei grădina noastră cu aer curat, soare și hrană sănătoasă, este o adevărată fericire. Copiii lui Dumnezeu, cari cunosc acest lucru mareț, care se face printre Israel, ne ajută atât în rugăciuni cât și materialcește. Domnul să fie laudat pentru tot ce putem face unuia din cei micuți.

(Mat. 10, 42).

Inștiințare.

Abonații revistei noastre sunt înștiințați că plata pentru revistă se va face în viitor prin daruri benevole.

Daruri benevole pentru revistă și alte lipsuri în via Domnului, se pot trimete pe adresa redacției.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
str. Gh. Lazăr No. 90,
Chișinău, Basarabia, România.

SERVICIURILE DIVINE

ai Comunității Evreilor-Creștini

au loc în fiecare:

SAMBĂTĂ, DUMINICĂ și MIERCURI

la ora 8 seara

în localul său propriu după adresa:
sala „MIȘCAN“ str. Gh. Lazăr No. 90

Chișinău—Basarabia—România.

Intrarea liberă.

Visul poporului meu.

De L. Averbuch.

Sub denumirea aceasta rula, în multe țări ale Europei, un film de producție americană. Pe ecran, în fața publicului apar toate cuceririle evreilor din Palestina. În timp ce un tablou, o vedere este schimbată de alta, în timp ce o scenă vine în locul alteia, un act înlocuiește precedentul său—vizitatorul poate urmări la ce înalt grad a ajuns cultura câmpului în Țara Sfântă, el poate urmări reînvierea limbii vechi ebraice, etc.

Fiecare evreu, care vede toate aceste, simte o mare plăcere, o mare desfătare. Deodată fâșăile luminoase ce curgeau din aparatul de proiecție reflectând pe ecran viața epocii moderne a Palestinei, acele fâșii se întunecă, devin mai închise, un moment ochii orbiți de luminoasele tablouri ale vieții actuale, sunt incapabili a desluși ceva pe ecranul întunecat și doar vezi apărând niște umbre, fantome ce se mișcă încet pe pânză reflectoare. Cu timp ochiul se obișnuiește și începi să deslușești imagini ale trecutului poporului evreu. Timpurile patriarhilor, epoca proorocilor și a regilor—cari timpuri și epoci sunt reînviată pe pelicula cinematografică, exaltează, excită foarte mult pe patrioții evrei, le umple inima cu umilință, amintind măreția Israelului și falnicia lui de odinioară.

E de dorit ca fiecare din noi să se bucure de progresul realizat în toate direcțiile, în Palestina; să se bucure la vederea entuziasmului tinerilor evrei, dar... când te aprofundezi cu gândul în esențialul lucrurilor, când pătrunzi mai adânc și cauți să găsești mobilul mișcător a tuturor acestor realizări, progrese în toate domeniile, etc., etc.,—vezi, cu părere de rău, că toate sunt doar o goană după exte-

rior, după ceva care să fie bătător la ochi, pestriț ca să zic așa, după ceva care să stârnească aplauzele altora, a streinilor, într'un cuvânt totul seamănă cu o minge de cauciuc subțire ce e vopsită foarte bine la exterior cu culori admirabile, dar... e goală înăuntru sau dacă vrei totul seamănă cu o beșică de săpun, care refractează și descompune minunat raza soarelui, dând minunatele jocuri de culori, umbre și lumini, însă... e o simplă beșică de săpun... Ni se va obiecta că nu luăm în seamă de entuziasmul sioniștilor, mai ales a celor tineri, că călcăm, fără să ne oprim, peste idealismul spiritului actual al evreilor... Dar numai un om ușuratec ar putea să se bucure de acest entuziasm, acest idealism la care tind și ei, numai la realizări în domeniile tehnice sau culturii morale și fizice. Numai un om ușuratec repet, ar putea crede că renașterea Palestinei, acea renaștere la care visau străbunii noștri să conste în dezvoltarea tehnice, etc. Unul care știe în ce constă o renaștere și mai ales în ce privește redeșteptarea poporului evreu, va clătina din cap și va spune:—„Da, totul e bine dar în toate aceste nu este acel esențial, fără de care aceste realizări se reduc a fi doar simple beșici de săpun și care esențial se numește renașterea, reînvierea, redeșteptarea duhovnicească!”—O, dacă progresele ar lua un avânt de nenumărate ori mai mare, totuși un cunoșcător al lucrurilor nu se va păcăli cu aceste.

Acela care știe și citește istoria pur obiectivă a poporului evreu, așa cum este ea descrisă în Biblie, acela care poate într'adevăr să vadă cauzele tuturor căderilor și a tuturor ridicărilor, acela va putea vedea, cu părerea de

râu, că tocmai mijloacele prin cari astăzi se tinde a aduce o stare de prosperitate în Palestina, o reînnoire a lucrurilor, un progres a lor, tocmai aceste mijloace, putem spune bázându-ne pe spusele Bibliei, — că ele sunt tocmai elementele, cauzele cari au determinat mai întotdeauna ruina poporului, elemente care au dus nu la progres și la dezvoltare, ci la rãpã și decãdere în decursul istoriei evreilor.

În fața ochilor noștri se perindã succesul reînnoirii exterioare și paralel vedem că se începe decãderea moralã lâuntricã în sânul poporului nostru, care decãdere nu poate fi oprită nici măcar de fruntașii și conducătorii poporului, căci și ei în timpul galutului au degenerat în idei, umplându-se de gânduri și idealuri a inimii de piatrã și cari, în orice caz, numai la înflorire și progres, redesteptare și reclãdire nu vor duce. Aceasta neștire, aceasta orbire a lor se realizează foarte bine în felul cum vor ei să reînnoiascã poporul Evreu prin diferite organiizații, ridicarea gândului omenesc prin universitãți (cari ce e drept au și unele bune calitãți), afaceri bãnești, dezvoltarea puterii mușcolare, etc., etc. și ei visează că pe aceste căi va veni adierea reînvierii care învie „oasele moarte și uscate“ (Iezech 37).

Oare n'am trăit noi pãmânturile strãbunilor noștri? Oare n'am avut noi, evreii, armate splendide și eroii atãt de vestiți, că doar numele lor bãga spaima și groaza în dușmani? Puține bogãții am avut noi în perioada regilor? N'am avut noi o dezvoltare a tehnicii în acele timpuri și n'am avut noi o arhitecturã care stãrnea admirația lumii și care și astăzi uimește citind doar despre mãrimile ei uriașe și splendoarea ei?

Toate aceste am avut, dar nici un lucru din aceste nu ne-a scãpat de catastrofã ce ne pãndea și iatã, cu

toatã mãreția noastrã în trecut—noi ne aflãm de acum 2000 ani în risipire. Și pãcat că poporul nostru în timpul acestei perioade n'a știut sã înțeleagã acele principii Dumnezeiești cãlãuzitoare, pe care ne-au lãsat prorocii. Materialismul, aurul și argintul și nici o altã ramurã a cuceririlor omenești, nu ne va putea scãpa de catastrofa. „Înțeleptul sã nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare sã nu se laude cu tãria lui, cel bogat cu bogãția lui“... (Ieremia 9,23).

„Argintul sau aurul nu-i poate sã scape în ziua urgiei Domnului“ (Ezechiel 7:19). „Nu prin putere, nici prin tãrie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor“ (Zaharia 4,6).

Citiți pe proorocul Ieremia, care a fost un mare patriot și veți vedea cu ce obiectivitate ne spune el cauza pierii și risipirii noastre (Cap. 9 vers 12-16). Israelul a pãrãsit calea lui Dumnezeu și catastrofa era de neînlaturat.

Demult e timpul sã pãrãsim somnolența noastrã și sã ne trezim, apucând pe adevãratã cale, care duce la o adevãratã restabilire a poporului nostru, înlăturând „praful“ ce s'a depus în decursul veacurilor, ca fanatismul, ateismul etc. Pentru ca „oasele uscate“ se reinvie, existã un singur mijloc: „ascultați cuvântul Domnului“.

Dacã poporul nostru va asculta cuvintele lui Dumnezeu spuse prin Moise și prooroci, atunci i se va face clar drumul pe care trebuie el sã apuce. Prin cuvântul lui Dumnezeu va începe a lumina Mântuitorul vestit de proroci și Care a venit în timpul templului al doilea dar pe care conducătorii noștri orbi nu l-au primit, aducând prin aceasta urgia lui Dumnezeu. Numai prin Mesia-Hristos putem primi puterea de a ne descãtușa din ghiarele pãcatului. Numai prin el putem sã reinviem noi înșine, sã devenim fãpturi noi, cu inimã nouã, cu un duh nou. Numai prin El vom

primi puterea de unire frățească cu ajutorul căreia vom putea să reînnoim Palestina Țara Făgăduinței, cu ajutorul luminii lui Dumnezeu, culturii lui Dumnezeu și de acolo va porni, va țîș-

ni lumina spre toate părțile lumii spre toate popoarele, căci „din Sion va ieși legea și Cuvântul Domnului din Ierusalim“

Tradus din „B“.

HERBERT GEZORK.

Intâlnirea cu Kagawa ¹⁾

Cine este Kagawa? Întrebați pe oricare om din Japonia, fie el creștin, budist sau ateist; în caz că nu e cu totul neștiutor cu privire la cele ce se întâmplă în țara sa, vă va da îndată răspunsul. Japonezul acesta, atât de neînsemnat la vedere, de vre-o 30 și ceva de ani, cu fața surzătoare, părul negru, ochii prietenoși păziți de niște ochelari mari, este astăzi fără îndoială unul dintre bărbații cei mai influenți ai vieții religioase și sociale japoneze, da chiar a întregii Asii răsăritene.

Istoria lui Toyohiko Kagawa este aproape asemănătoare unui roman, fiind totodată romantică și mișcătoare. Băiatul de 11 ani e trimis de tatăl său un înalt demnitar japonez într'un templu budist, pentru a fi instruit de preoți. El învață pe din afară percepțele budiste, dar ele nu-l satisfac. Se adresează lui Confucius, celălalt mare învățator al Asiei, însă nici învățătura acestuia nu aduce liniște inimii sale cercetătoare. Apoi vine în contact cu niște vestitori ai Evangheliei, citește Noul Testament și devine credincios în Domnul Isus. Dar influența decisivă asupra hotărârii sale n'a exercitat-o auzirea predicilor, nici studiul literaturii creștine, ci viața absolut

desinteresată, jertfitoare, a unui credincios cu care se împrietenește.

În familia lui Kagawa domnește tuberculoza. Mama și un frate au murit de această boală. La 21 de ani studentul Kagawa se duce la medic, iar acesta-i spune că va avea de trăit probabil încă un singur an. El se decide să-și petreacă acest ultim an al vieții sale în slum²⁾urile marelui port Kobe, unde își duc viața prin borte mizerabile, întunecate, cei mai sărmani dintre sărmani, cerșetorii, bețivii, femeile de stradă, întreținută de femei, borfașii, cartoforii, într'un cuvânt: drojdia omenirii.

Pentru o sumă mică își închiriasă Kagawa o colibă foarte îngustă, așterne pe jos singura sa mobilă, rogojina de dormit și începe să-și câștige, cu încetul, încrederea noilor săi vecini. El realizează textual printre ei predică depe munte³⁾. Imparte ultimul său bănuț, ultimul gram de orez, oricine vine la el să i-o ceară. În orele libere fiindcă el își agonisește mijloacele de traiu prin munca mâinilor sale merge la bolnavii de cari nu se îngrijește altfel nimeni, le curăță camerele și le gătește de mâncare; sau strânge în juru-i pe copiii vagabonzi, se joacă cu ei și le istorisește despre Isus. Seară predică în fața colibeii sale.

Locuitorii slum-urilor nu mai văzuseră un astfel de om. Unii, plini de neîncredere, evită să-l întâlnească; alții îl luară în derădere; alții ex-

¹⁾—Fragment din interesanta carte „Așa văzut-am lumea“ („So sah ich di Welt“), un jurnal de zi al autorului asupra călătoriilor sa'e în America de nord, Japonia, China, India și Palestina. Lucrarea a fost editată de J. G. Oncken Nachf. G. m. b. H., Kassel, Germania, și a ajuns în 1933 la a 8-a ediție, tipărită în 28-32000 exemplare.—N. Tr.

²⁾—Cartierelē cele mai infecte.—N. Tr.

³⁾—Matei cap. V—VII.—N. Tr.

ploatară fără nici un pic de milă inima sa bună și lepădarea lui de sine. Iată-l pe Izu, cerșetorul, cum apare cu precizie uititoare la timpul mesei, pentru a-și primi partea din orezul cu apă al lui Kagawa; iată-l pe Kodera, jucătorul, care vrea să-l silească cu revolverul în mână să-i dea bani; iată pe bețivul care-i scoate dintr'o lovitura 4 dinți din gură. Inșă mai sunt și alții cari fac ca inima lui Kagawa să tresalte de bucurie: fostul pușcăriaș, care începe incetul cu incetul să înțeleagă ceva din harul iertător al lui Dumnezeu; femeia de stradă, care a început o viață nouă (în Domnul); bătrânica, care ajunge să-l iubească pe Kagawa că pe feciorul ei; ea caută în gălețile cu lături cartofi aruncați, i le aduce și privește cu fața strălucitoare de bucurie cum el le fierbe și le mănâncă; și-apoi iată pe copiii cari se agață, la trecerea lui, de mânecele Kimonului său cârpit, milogînduse: „Invățătorule, te rugăm, joacă-te cu noi!“.

În zbor trecu anul care ar fi trebuit să fie cel din urmă al vieții sale; Kagawa se simte mai tare și mai sănătos ca oricând. N'are timp să moară, slum-urile mai au încă nevoie de el. Se așează și scrie în forma unui roman intitulat „Despre linia morții“, istoria întoarcerii sale la Domnul Iisus și pățaniile din slum-uri. Cartea stârnește vâlvă; în câteva luni se epuizează ediții peste ediții. Devine una dintre cărțile cele mai citite în Japonia.

Aproape peste noapte Kagawa deveni un bărbat celebru; dar, nelăsându-se momit de faimă, își continuă viața în slum-uri, iubește, servește, se jertfește. El își pune pana în serviciul lucrului căruia îi aparține inima sa. Ziarele îi pun la dispoziție coloanele lor, fără nici o rezervă. O carte după altă își crește drum din coliba cea mică până în inimele și mâinile a mii de Japonezi. De mult Kagawa ar putea duce o viață lip-

sită de griji, datorită veniturilor sale dar el dă totul până la ultimul ban pentru lucrul său în slum-uri, având un întreg stat major de lucrători.

Datorită experiențelor sale în slum-uri, Kagawa trebuie să ia parte activă și la viața politică a poporului său, dar nu vrea să ocupe nici un post oficial.

Numele lui Kagawa devine un program. Administrațiile comunale, parlamentul și guvernul devin atente la vocea neobositului crainic și nu mai pot trece cu vedere protestele lui arzătoare în cece privește mizeria socială a slum-urilor. Milioane de sume se aprobă pentru a înlătura bolile și viciile din aceste vâgăuni infecte. Kagawa ia parte la diferite comisiuni de mare însemnătate în problemele sociale, politică internă și internațională.

Din cauza acestei activități politice și datorită situațiunii centrale a orașului Tokio el s'a mutat acum vre-o câțiva ani dela Kobe la Tokio. Dar și aci își continuă lucrul său în slum-uri.

Și acest om este aproape orb! Iată de ce. Pe când stătea într'o seară în coliba sa, se năpusti pe ușă, implecticindu-se, un cerșetor beat, cu un pumnal în mână. Fusese tocmit de câțiva țiitori de taverne și de niște întreținuți să-l ucidă pe Kagawa. O viața de om nu valorează cine știe ce în slum-uri! Kagawa, care se găsisese adeseori în primejdii asemănătoare și este din principiu potrivnic oricărei utilizări a forței, reuși să-l convingă să se culce mai întâiu. După puțin, se întinse și Kagawa alături de el pe singura rogojină din colibă. Cerșetorul, trezit și rușinat, își vede a doua zi de drum. Kagawa însă, a căpătat dela curiosul său tovarăș de dormit o boală de ochi, care micșorează din an în an capacitatea sa de vedere. Dar cu o bucurie mișcătoare ne vorbește el despre binecuvântarea

orbirii și despre lumina interioară pe care o capătă el din părtășirea sa cu Dumnezeu. Căci bărbatul acesta este cu toată participarea sa atât de activă la problemele timpului său—un mistic, înzestrat cu sufletul fin, sensibil al orientalului. În fiecare dimineață la ora patru, înainte ca vocile zilei să se fi auzit și datorile să-l fi chemat, el petrece o oră de cufundare, de rugăciune tăcută, de ascultare a Vocii Cerrești. Si în aceasta constă taina fericirii sale; fiindcă acest bărbat pe jumătate orb, încărcat cu lucrări aproape supraomenești, este, în fond, un om care strălucește de fericire ca un copil, fiindcă duce o viață atât de intensivă cu Dumnezeu.

Într-o singură zi omul acesta lucrează atât cât ar lucra altul poate într-o săptămână. De multe ori el predică la ora șase dimineața pe stradă, pentru lucrătorii care-l așteaptă în fața porților fabricilor. Apoi merge dela adunare la adunare; între pauze ține conferințe, dictează secretarilor săi. Si la miez de noapte el șade încă în mijlocul unui grup de studenți și discută cu ei probleme de credință.

Acesta este Toyohiko Kagawa! Si cum stau în fața lui, omul acesta

atât de neînsemnat la vedere, cu paltonul jerpelit, cum vorbesc cu el despre mișcarea tinerească japoneză pe care el a influențat-o atât de adânc, despre instituțiunile sale sociale, despre lucrul său în slum-uri, când observ că fiecare aluzie la serviciile și succesele sale personale pare să-i provoace aproape o durere trupească și o înlătură cu o mișcare caracteristică, aspră a mâinii, mă întreb pe mine însumi: care este taina acestui om? Și apoi știu: este credință și iubire; credință care nu știe de frică, fiindcă are în vedere, în toate împrejurările, pe Dumnezeu; credință care se încrede cu totul în Dumnezeu; și iubire care nu poate face altceva decât să se aplece spre cele ce zăcstrivite pe pământ, să sufere cu toți cei ce suferă, să ajute, să servească, să dea până la ultima suflare.

Voi spuneți că astăzi nu se mai întâmplă minuni? Sunteți de părere că predica de pe munte nu ar mai fi pentru secolul nostru? Gândiți că credința și iubirea nu mai pot face nimic în veacul al douăzecilea?

Duceți-vă și întrebați pe Kagawa!

Trad. de E. G.

„A Mea este răzbunarea“*)

„Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din pricina femeii etiopiane, pe care o luase el de nevastă; căci luase o femeie etiopiană. Si au zis: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește și prin noi?“ Si Domnul a auzit-o. Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului. Deodată Domnul a zis lui Moise, lui Aaron și Mariei: „Duceți-vă, câteși trei la cortul întâlnirii“, Si s'au dus câteși trei. Domnul S'a pogorât în stâlpul de nor și a stătut la ușa cor-

tului. A chemat pe Aaron și pe Maria, și ei s'au apropiat amândoi. Si a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într'o vedenie sau îi voi vorbi într'un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v'ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?“ Domnul S'a aprins de mânie împotriva lor. Si a plecat. Norul s'a depărtat de pe cort. Si iată

*) Extrageri din „Gânduri asupra cărții Numeri“ de C. H. M.

că Maria era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron s'a întors spre Maria; și iată că ea avea lepră“ (vers 1-10).

E foarte primejdios să vorbești împotriva unui slujitor al lui Dumnezeu. Să fim incredințați că Dumnezeu, mai curând sau mai târziu, va pedepsi lucrul acesta, *Pedeapsa dumnezeiască* a căzut numai decât asupra Mariei. Într'adevăr, era o răzvrătire vădită, să vorbești împotriva aceluia pe care Dumnezeu îl ridicase într'un fel atât de deosebit, și-i dăduse sarcina unei slujbe dumnezeiești, și care, chiar în împrejurarea de care se plâneau Maria și Aaron, lucrase într'o desăvârșită potrivire cu îndrumările lui Dumnezeu, înfățișându-ne acea taină strălucită, ascunsă în gândirea veșnică: unirea lui Hristos cu Biserica. Oricum, este o greșală de neiertat să vorbești de rău pe slujitorii lui Dumnezeu, chiar pe cei mai slabi și mai smeriți. Dacă slujitorul nu se mai poartă cum se cuvine — dacă e în vreo greșală, dacă a greșit în vreo privință—Domnul are să-l judece; frații lui însă să ia bine seama la purtarea lor înșile, ca să nu ajungă ca Maria să se amestece în aceste lucruri, căci altfel vor păți-o urât. E înfricoșător lucru să vezi, uneori, cum își îngăduie unii să vorbească și să scrie împotriva slujitorilor lui Hristos. Aceștia, ce e drept,

pot da loc la astfel de prilejuri, pot să se înșele sau să vădească o purtare și un duh întinat; și totuș păcătuește împotriva lui Hristos acela care vorbește de rău pe scumpii Săi slujitori. Trebuie să ne lăsăm odată pătrunși de însemnătatea acestor cuvinte: „Cum de nu v'ați temut să vorbiți împotriva robului Meu?“

Dumnezeu să ne dea darul să nu ne lăsăm târâți în acest păcat grozav! Să veghem să nu fim găsiți săvârșind ceace supără pe Dumnezeu, adică vorbind împotriva celor ce sunt dragi inimii Sale. Nu este nici unul din copiii lui Dumnezeu, la care să nu putem găsi măcar ceva bun, numai să cautăm cu luare aminte. Să nu ne oprim decât la binele acesta. Să-l urmărim, să-l întărim și să crească cu orice preț. De altă parte, dacă n'am putut să găsim nici un pic de bine la fratele și tovarășul nostru de slujbă; dacă ochiul nostru n'a descoperit decât cusururi; dacă n'am izbutit să zărim măcar o scântee de viață în cenușă—măcar o piatră scumpă în grămada de murdărie; dacă n'am văzut decât o fire pământescă, atunci, cu o mână plină de iubire, să întindem vâlnu tăcerii peste fratele nostru și să nu vorbim despre el, decât la scaunul harului.

Deșteptătorul.

Un predicator aflându-se în călătorie se opri peste noapte la unul din cunoscuții săi, dimineața fu trezit de deșteptătorul ce se afla pe măsuta de lângă pat. Deșteptătorul care l-a trezit din somn îl puse pe gânduri...

...Sunt unii predicatori asemenea acestui deșteptător. Ei sunt puși să „sune“ pe o oră anumită, în care se va auzi sunetele clopoțelului lor; după aceia ei se opresc și tac neinteresându-se de loc de s'a trezit sau

nu omul sau oamenii cărora le-a sunat în ora fixată de mai înainte. Astfel de predicatori nu mai sună decât atunci când, arătătorul de clopote nu va fi mișcat iară, pe o altă oră. Ei sunt „înforși“ pe o anumită zi și oră fixă, de exemplu, Duminică la 10 dimineața, poate mai devreme sau mai târziu. Vine ceasul stabilit și glasul predicatorului „sună“ de pe catedră. El spune de iubirea lui Dumnezeu, despre păcate, iertarea și pedeapsa

lor, despre sfințenie, curăție, dar... vorbește „sună“ ca și un deșteptător, neinteresându-se deloc de urmările predicii lui,—dacă cei ce l-au ascultat se căiesc, se trezesc, duc o viață mai bună sau nu...

E trist când te gândești la astfel de vestitori ai Cuvântului lui Dumnezeu! Nu ești și tu unul din ei, care citești aceste rânduri, nu ești un simplu deșteptător? Ești oare omul care își execută punctual, mecanicește și chiar conștiincios datoria ta de a predica, neinteresându-te deloc

de urmările „sunetului“ tău? Ai tu oare inima plină de iubirea lui Dumnezeu față de păcătoși, față de credincioșii slabi, indeferenți, inactivi? Te gândești tu de ei, te rogi tu pentru ei, te bucuri, te intristezi—de bucuriile, suferințele lor,—cu ei? Citește epistolele lui Pavel. Nu vrei și tu să poți, ca el, în smerenie și supunere față de voința Domnului, să te înveți să nu suni numai ca un simplu deșteptător, ci să te stăruiești, ca cei ce aud sunetul tău să se deștepte din somnul lor. (Filip 1:3-11).

„Alt cineva“.

Există cineva, pe umerii căruia stă îngrămădit un lucru gigantic, insuportabil de multe ori. Tot ce ne displace sau ne pare nepotrivit de a executa noi înșine, noi lăsăm în seama acestui cineva. Știi cum se cheamă acel om nenorocit?—il chiamă „alt cineva“...

— „O! Acest lucru poate să-l facă „alt cineva!“ sau: se va găsi pentru cutare sau cutare sarcină un „alt-cineva“.

Poate trebuie să fie vizitat un frate sau o soră bolnavă. Tu ești de o părere foarte sinceră că bolnavul în cauză are neapărată nevoie de a fi vizitat.—Dar,—spui tu,—mie îmi este foarte greu să fac vizita această... s'o facă „alt cineva“!

Poate trebuie să dai o îngrijire unui suflet rătăcit.—Da, tu ești în deplin

acord că cutare sau cutate suflet trebuie să fie salvat, dar... pentru salvarea lui poate să se găsească un „alt cineva“.

În alt loc este necesar un ajutor bănesc, dar ție îți este clar că tu ai servit destul materialicește în datele precedente așa că astăzi tu vrei să aibă și altul bucuria de a ajuta cu bani pe aproapele său...

Sărmanul „alt cineva“!

Dar, prietenilor, să avem milă de acest „alt cineva“ și să stăruim a-i ușura sarcina-i grea pe cât ne e posibil.

Să formăm o armată întregă auxiliară și de rezervă, care armată, cu noi în frunte, să fie oricând gata să pornească în ajutorul lui „alt cineva“, când el sărmanul, va fi prea împovărat de sarcinile îngrămădite pe umerii lui...

EXTRAGERI DIN TALMUD *)

Sângele profetului Zaharie.

După spusele unui bătrân talmudist:

— Odată un vechiu moșneag, din locuitorii Ierusalimului, îmi povestea următoarele:

— „Vezi, — îmi spunea el, arătând cu mâna-i tremurândă văile ce inconjoară orașul sfânt, — aci și chiar în sânul Ierusalimului, Nebuzaradan, comandantul arcașilor lui Nebucadnetar, a ucis o mulțime de popor, prin-

tre care a fost și Zaharia a cărui sânge se amestecase cu sângele fraților săi pieriți. Dar, — continuă moșneagul scoborând glasul și făcându-mă mai atent, — dar sângele lui Zaharie nu curgea în pârâiașe sudcome, ce amestecându-se cu praful drumului se încheaga făcând roșu pământul inconjurător, nu! — sângele profetului fierbea și spumega rămânând tot așa de curat și roșu purpuriu de parcă abia părăsise vinele lui — „Ce e asta?“ — întrebă Nebuzaradan. — „Sângele jertfelor aduse zeilor“ — i se răspunsese. Porunci el atunci să i se

*) Tălmăciri sucite și schimonosirea Cuvântului lui Dumnezeu.

aducă sângele animalelor căzuți pe altare și comparându-l cu acela a lui Zaharie văzu că nu sunt la fel.

— „Ascultați-mă, strigă Nebuzaradan,—spuneți-mi adevărul, sau voiți porunci ca să vi se rupă cu furci de fier carnea voastră depe voi!“

— Ce să-ți spunem?—i-au răspuns evreii,—era un profet între noi; ne imputa el continuu fărădelegile noastre. Ne am sculat atunci noi preoții și pândindu-l când trecea el singur într'un loc neumblat l-am ucis. Dar, cu toți anii trecuți, sângele lui nu se potolește și fierbe continuu.

— Așa el răspunse Nebuzaradan.—Voiți potoli eu atunci neliniștitul sânge al profetului.

El porunci de i se aduse pe toți membrii sinedrionului și pe capii lor—și i injunghia pe locul acela. Dar sângele nu se potolea. Sacrifică el atunci, pe cei mai aleși tineri și tinere fete—n'a ajutat nici asta. A poruncit el să se aducă o mulțime de copii și le ucise pe toți de curgea sânge în puhoale—și nici jertfa aceasta nu potoli sângele lui Zaharie.

— Zaharie! Zaharie! — strigă atunci Nebuzaradan disperat,—pe cei mai buni și mai distinși ai poporului le-am sacrificat ca să te liniștesc, dar tu nu te potolești, vrei oare

să ucid tot poporul până la ultimul om?

...și abia sfârși el vorbele acestea, sângele se potoli ca prin farmec.

Atunci se trezi remuşcarea în Nebuzaradan și se gândi el:

— „Dacă, furia lehovei arătată prin sângele nepotolit cu atâtea jertfe aduse, față de un serv a Lui ucis mișelește,—atunci cât de mare trebuie să-i fie furia dacă eu am pierit atâția oameni din poporul Lui?“

— Fugi atunci Nebuzaradan și se refugia singur în locurile pustii și primi legea lui lehova...

„Consolarea“.

„Consolează, alină poporul Tău, Doamne“ — strigau preoții după ce a fost dărâmat templul lui Solomon.

„Consolează-Mă pe Mine, aiină-Mă pe Mine, poporul meu“,—spunea Domnul.

— Un vier avea o vie; au venit vrăjmașii și au distrus via. Cine are nevoie de consolare—via sau vierul? A ars o casă,—pe cine trebuie să consolezi: pe stăpânul casei sau pe însăși casa arsă?—voi ați fost via mea. A venit Nebucadnețar și a distrus-o iar pe voi v'a risipit și templul meu l-a ars. Eu am nevoie de consolare!

„Consolează-Mă, alină-Mă, poporul meu“...

D I F E R I T E Ș T I R I .

◆ **Palestina.** Situația generală e foarte grea. Teroarea arabilor nu încetează. Planul împărțirii Palestinei i-a ațâțat și mai mult. Bande organizate de arabi distrug și omoară. Autoritățile Engleze au luat măsuri foarte severe pentru înăbușirea teroarei arabe.

Sora J. Dreitschmann ne scrie că are multe bucurii și binecuvântări în lucrul pe care îl îndeplinește în misiunea medicală. Ca soră de caritate îngrijește pe bolnavi după pilda Mântuitorului Iisus Hristos, Care vindecă sufletul și corpul.

În zilele de 15—18 Aprilie a avut loc în Palestina conferința Evreilor cari cred în Isus. Conferința s'a început cu înmormântarea soției președintelui Evreilor-Creștini, care a lucrat în via Domnului cu devotament și binecuvântare Dumnezeească. Moartea ei a produs o mare mișcare în sufletele celor prezenți și a fost cauza binecuvântărilor deosebite pentru conferința.

◆ **Germania.** Autoritățile nu opresc misiunea creștină printre evrei, numai cu condiția ca arienii să nu viziteze adunările Evreilor. În general, evreii credincioși în Isus, nu se bucură de drepturi mai mari decât evreii necredincioși în Hristos. Din știrile revistei baptiste „Tauferbote“ baptilștii nemți (arieni) se bucură de deplină libertate. Însă trist este faptul, că „credincioșii“ (?) se feresc de a avea cu evrei-credincioși legături frățești și-i ocolesc pe stradă, ferindu-se de a se întâlni cu ei și a-i săluta.

◆ **Anglia.** La Londra în ziua de 11 Mai a avut loc conferința anuală a prietenilor Misiunii Barbicane. Au sosit mulți prieteni din diferite colțuri ai Angliei. Au fost pre-

zenți oameni simpli și personalități marcante, cari se interesează de răspândirea iubirii lui Hristost printre evrei. Unii au ținut cuvântări frumoase despre iubirea adevărat creștinească față de poporul evreu în aceste vremuri grele, când ei sunt prigoniiți. O cuvântare foarte interesantă a ținut un englez. El a protestat împotriva antisemitizmului. Între altele el a zis: când noi vedem cum un om tare bate pe un om slab, noi ne amestecăm și apărăm pe cel slab, de ce oare să nu luăm apărarea evreilor cari sunt o minoritate slabă?

Misiunea Barbicană a arătat adevărată ospitalitate frățească iubitorilor noștri frate și sora Averbuch. Ei tot timpul locuiesc în azilul misiunii pentru fete. Domnul i-i binecuvântează și mai departe în lucrul Său acolo. Ei au organizat acolo un cerc de credincioși sub denumirea „Agadat achim“ (uniunea frățească). Acești credincioși se adună în fiecare sâmbătă pentru rugăciune și cercetarea cuvântului lui Dumnezeu. În fiecare săptămână depun cotizația benevolă, având ținta, ajutorarea lucrului lui Dumnezeu și celor cari sunt în lipsuri.

În azilul misiunii fr. și s. Averbuch au organizat o orchestră de mandolini și ghitare. Orchestra a cântat prima dată în ziua de 8 Iunie, când se fac donațiuni pentru azilul misiunii (Ghift day).

Rugăm pe prietenii noștri să înalțe rugăciuni pentru fr. și s. Averbuch, ca Domnul să-i folosească și acolo pentru mântuirea sufletelor, după cum acești servi devotați au fost folosiți la noi în România. Lăudat să fie Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos pentru lucrarea Lui.